

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/221/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6318202667
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6318202667.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej navrhovateľky A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., t. č. A. XX, D. E., F., proti mužovi, ktorého otcovstvo má byť určené, G. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., v konaní o určenie otcovstva a úpravu práv a povinností k maloletému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., t. č. A. XX, D. E., F., v konaní zastúpeného opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Brezno, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. BR-6Pc/19/2018-279 zo dňa 04.07.2025

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. BR-6Pc/19/2018-279 zo dňa 04.07.2025 **p o t v r d**
z u j e .

Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Súd určuje, že biologickým otcom maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, dieťa matky A. B., H. G., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom A. XX, XXXX D. E., F., je G. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., t.č. na neznámom mieste. II. Maloletý A. B., nar. XX.XX.XXXX, sa zveruje do osobnej starostlivosti navrhovateľky. III. Odporca je povinný platiť na výživu malol. A. B. za obdobie od 31.10.2012 do 31.10.2016 sumu 50,- Eur mesačne, za obdobie od 01.11.2016 do 30.06.2017 sumu 27,13 Eur mesačne, za obdobie júla 2017 sumu 27,32 Eur, za obdobie od 01.08.2017 do 31.12.2018 sumu 50,- Eur mesačne, za obdobie od 01.01.2019 do 30.06.2020 sumu 27,32 Eur mesačne, za obdobie od 01.07.2020 do 30.06.2022 sumu 29,42 Eur mesačne, za obdobie od 01.07.2022 do 30.06.2023 sumu 32,11 Eur mesačne, za obdobie od 01.07.2023 do 30.06.2024 sumu 36,11 Eur mesačne, za obdobie od 01.07.2024 do 30.06.2025 sumu 37,73 Eur mesačne, za obdobie od 01.07.2025 do budúcnosti sumu 38,92 Eur a pri zmene výšky životného minima na maloleté resp. nezaopatrované dieťa podľa osobitného zákona sumu, rovnajúcu sa 30 %-ám takto určeného životného minima, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred, k rukám navrhovateľky. IV. Zameškané výživné za obdobie od 31.10.2012 do 04.07.2025 vo výške 5 965,21 Eur sa odporcovi povoľuje splácať po 100,- Eur mesačne, spolu s bežným výživným. V. Navrhovateľka má voči odporcovi nárok a náhradu trov konania v celom rozsahu. VI. Štát má voči odporcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.“

2. V odôvodnení napadnuté rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľka sa vo veci domáhala toho, aby súd určil, že biologickým otcom maloletého A. B. je odporca, na základe toho, že v roku 2011 sa s ním zoznámila, ich vzťah trval celý rok a z tohto sa narodil maloletý syn A.. „Navrhovateľka ďalej vo svojom návrhu uviedla, že v čase podania tohto návrhu (08.11.2018, návrh opravený a doplnený 07.01.2019) maloletý syn navštevuje škôlku v Českej republike, kde žijú, od septembra 2019 sa stane školopovinným,

s čím sú spojené pravidelné výdavky, keď navrhovateľka mu platí stravné v škôlke vo výške 590,- Kč, s priznanými príjmami sirotského a vdovského dôchodku 6 700,- Kč, prídavkami na deti vo výške 3 620,- Kč a s platom zo zamestnania 9 500,- Kč. Za nájom platí 12 000,- Kč, pričom zo sociálneho systému je jej doplácané na nájomné 4 500,- Kč, na elektriku platí mesačne 1 104,- Kč a ďalší jej výdavok na bývanie je 2 260,- Kč, ktorý však navrhovateľka bližšie nekonkretizovala. Ostatnými pravidelnými výdajmi sú oblečenie, lieky, strava a školské potreby. Okrem maloletého A. má navrhovateľka štyri deti, ktoré navštevujú školy a o ktoré sa stará. Odporcu žiadala zaviazat' na vyživovaciu povinnosť 80,- Eur mesačne.“

3. K svojmu návrhu pripojila rodný list maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z ktorého vyplýva, že matkou maloletého dieťaťa je navrhovateľka, otec v rodnom liste uvedený nie je. Doložené bolo tiež potvrdenie materskej školy v E. v ČR z 05.11.2018, v zmysle ktorého navrhovateľka hradí stravné za svojho maloletého syna A. vo výške 590,- Kč mesačne. Z kópie Oznámenia o zmene výšky dávky štátnej sociálnej podpory Úradu práce Českej republiky, krajskej pobočky v Ústí nad Labem, zo dňa 24.01.2018 vyplýva výška prídavku na dieťa A. B., zvýšeného z 500,- Kč na 800,- Kč od 01.01.2018. Z oznámenia taktiež vyplýva, že ďalšími maloletými posudzovanými deťmi navrhovateľky boli v tom čase maloletý G. B., nar. XX.XX.XXXX, maloletá I. B., nar. XX.XX.XXXX a maloletá J. B., nar. XX.XX.XXXX. Navrhovateľka tiež doložila potvrdenie o platení nájmu za byt, z potvrdenia vyplýva suma 12 000,- Eur ako mesačná platba nájomného za november 2018, ako aj platby vo výške 2 260,- Kč a 1 104,- Kč za december 2018, bez uvedenia príjemcu platby na poštových poukážkach, napokon bolo doložené aj oznámenie Úradu práce ČR, krajská pobočka Ústí nad Labem z 19.10.2018 o zvýšení príspevku na živobytie z 3 120,- Kč na 3 559,- Kč mesačne od 01.10.2018. Z doloženého písomného uznania dlhu a dohody o splátkach dlhu, uzavretých s ČEZ prodej, a.s., z 10.10.2018, vyplýva, že platba vo výške 1 104,- Kč, doložená vyššie, bola vykonaná ako mesačná splátka vzniknutého dlhu z predchádzajúceho obdobia voči tomuto dodávateľovi elektrickej energie.

4. Z dôvodu neznámeho pobytu odporcu sa okresnému súdu nepodarilo doručiť mu výzvu na vyjadrenie sa k návrhu na určenie otcovstva k maloletému dieťaťu, následne sa však odporca sám dostavil na okresný súd, za účelom svojho vypočutia (dňa 09.06.2020, po podaní návrhu vo veci dňa 08.11.2018) a k veci vypovedal nasledovné:

5. Po nariadení znaleckého dokazovania doručil okresnému súdu ustanovený znalec z odboru genetika, odvetvie analýza DNA, E. K. H. L., B. znalecký posudok č. 6/2025, datovaný dňa 25.02.2025, z ktorého vyplynulo otcovstvo odporcu voči maloletému A. B., s mierou pravdepodobnosti určenia označeného muža za biologického otca viac než 99,999 %. Uvedený záver bol konštatovaný na základe analýzy DNA z odobratých vzoriek navrhovateľky, odporcu a maloletého dieťaťa. Aj s ohľadom na tieto výsledky okresný súd nepovažoval za hospodárne vypočutie svedka, ktorého navrhla navrhovateľka pre prípad, že odporca svoje otcovstvo neuzná.

6. Okresný súd s poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu § 94 Zákona o rodine, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia. Okresný súd rozhodoval o určení otcovstva označeného odporcu, keď z vykonaného dokazovania analýzou DNA pred ustanoveným znalcom vyplynul jednoznačný záver o otcovstve odporcu, preto ho súd určil za biologického otca maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, ako dieťaťa matky A. B., H. G., nar. XX.XX.XXXX. Na základe toho bolo potrebné rozhodnúť o právach a povinnostiach rodičov k maloletému dieťaťu v zmysle § 36 ods. 1 Zákona o rodine, § 25 ods. 1, 2 a § 26 Zákona o rodine, § 62 Zákona o rodine, § 65 ods. 1 Zákona o rodine. V prípade maloletého A. B. bolo zo skutkových okolností zrejmé, že mu od jeho narodenia až do súčasnosti poskytuje osobnú starostlivosť navrhovateľka ako jeho matka. Odporca sa na výchove, či starostlivosti doposiaľ nepodieľal žiadnym spôsobom, a to najmä z dôvodu, že otcovstvo voči maloletému dieťaťu neuznal, čo i len neformálne. O maloleté dieťa sa nezaujímal a ani žiadnym spôsobom neprispel navrhovateľke na výživu maloletého A.. Pri výsluchu odporcu vo vzťahu k maloletému vyjadril ochotu podieľať sa na jeho výžive, avšak neprejavil žiadny záujem o osobnú starostlivosť, či úpravu styku s maloletým dieťaťom. Na základe toho okresný súd v záujme maloletého dieťaťa zveril A. B., nar. XX.XX.XXXX do osobnej starostlivosti navrhovateľky ako jeho matky, vzájomný styk s ohľadom na aktuálny neznámy pobyt odporcu neupravil.

7. Po preukázaní otcovstva odporcu k maloletému A. B. znaleckým skúmaním bol odporca neúspešne vyzývaný na vyjadrenie sa k veci, následne bol neúspešne predvolávaný na vytýčené pojednávanie

v tejto veci na 04.07.2025. Odporca sa voči súdu žiadnym spôsobom nevyjadril a na vytýčené pojednávanie sa nedostavil. Bolo teda nemožné zistiť možnosti rodičovskej dohody vo vzťahu k úprave rodičovských práv voči maloletému dieťaťu, ako aj k určeniu vyživovacej povinnosti odporcu za obdobie od narodenia maloletého dieťaťa až do doby rozhodovania súdu. Okrem úpravy výkonu rodičovských práv teda bolo potrebné rozhodnúť aj o výške výživného ako povinnosti odporcu voči maloletému dieťaťu. „Tu súd vzal do úvahy sociálne, príjmové a výdavkové pomery navrhovateľky a jej maloletého syna A. B. od narodenia, teda od 31.10.2012, v priebehu jednotlivých období až do súčasnosti, keď bolo zrejmé, najmä z údajov uvedených v jej návrhu, že od narodenia dieťaťa až do mája 2020 sa navrhovateľka aj dieťa zdržiavali v ČR s horeuvedenými príjmami a výdavkami, od 02.06.2020 sa však navrhovateľka aj maloletý A. až doteraz zdržiavajú v F.. O svojich aktuálnych výdavkoch a príjmových pomeroch preto v priebehu konania navrhovateľka voči súdu doplnila, že s ohľadom na starostlivosť o zdravotne postihnutého syna M. B., nar. XX.XX.XXXX jej bola priznaná sociálna dávka od štátu, preto v súčasnosti v F. poberá túto vo výške 3 041,60 Eur, ktorá je určená práve pre M. B., ako jej syna a túto poberá za neho navrhovateľka. Z tejto sumy navrhovateľka poukazuje 2 000,- Eur na účet, z ktorého sú následne vykonávané platby za dom, elektrickú energiu, vodu a poistenie, zo zostávajúcej sumy 1 041,60 Eur zaplatí svoje a synovo poistenie, ako aj ich stravu, oblečenie, hygienu a benzín do auta. Zvýšené výdavky sú v súčasnosti na syna najmä z dôvodu jeho rýchleho rastu, často je mu preto potrebné kupovať oblečenie, sú zvýšené výdavky na hygienu, stravu a to aj doma aj v škole spolu s nápojom a sladkosťami na desiatu. Navrhovateľka k svojmu vyjadreniu doložila aj písomné doklady v F., ktorými preukazovala uzavretie nájomnej zmluvy zo 07.01.2019, s osobou označenou ako I. E., ktorá je narodená XX.XX.XXXX, rovnako doložila aj priznanie dávky pre M. B. vo výške 3 041,60 Eur. Platba za byt bola preukázaná v sume 209,42 Eur mesačne. Následne kópiou z výpisu účtu menovaného prenajímateľa doložila poukázanie sumy 2 000,- Eur dňa 24.03.2025 v prospech tohto prenajímateľa.“

8. Zo strany odporcu neboli napriek jeho prísľubu pri výpovedi pred súdom zaslané žiadne doklady dosvedčujúce jeho tvrdenia, preto okresný súd vykonal lustráciu v údajoch sociálnej poisťovne, „ako aj lustráciu odpisu z registra trestov, z ktorých zistil, že už v období pred narodením maloletého A. bol odporca štyrikrát odsúdený rôznymi súdmi za spáchanie trestných činov, v čase od narodenia maloletého A. B. došlo k ďalším trom odsúdeniam, a to Okresným súdom Topoľčany dňa 06.09.2017 na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, keď odporca bol následne podmienčne prepustený dňa 13.07.2017, osvedčil sa dňa 13.07.2020. Následne Okresným súdom Topoľčany bol odporca odsúdený aj dňa 18.04.2018 na peňažný trest vo výške 600,- Eur, s určeným náhradným trestom odňatia slobody 6 mesiacov, pričom tento trest odňatia slobody bol aj vykonaný v čase od 22.02.2019 do 05.06.2020. Napokon bol odporca odsúdený ešte rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota dňa 28.05.2020, na trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a 6 mesiacov, pričom tento trest odporca taktiež vykonal. V zmysle oznámenia ÚPSVaR Brezno z 15.05.2025 odporca bol poberateľom, resp. príjemcom pomoci hmotnej núdzi v období októbra 2011 až augusta 2012. V období 07.02.2017 až 13.02.2017 bolo podľa údajov sociálnej poisťovne čiastočne zaradený do pracovného procesu s vymeriavacím základom pre príslušný odvod vo výške 0,10 Eur. Následne v období 22.04.2021 až 30.04.2021 boli vykonávané odvody za odporcu spoločnosťou ProJob, s.r.o. s vymeriavacím základom 145,45 Eur. Ďalší údaj svedčí o odvodoch za pracovnú činnosť v ústave na výkon trestu odňatia slobody za obdobie 04.10.2023 až 22.12.2023 s priemerným mesačným základom 81,14 Eur a v období 08.01.2024 do 07.09.2024 s priemerným mesačným vymeriavacím základom 69,26 Eur.“

9. K sociálnym pomeroch odporcu v rozhodnom období okresný súd zistil, že na jeho strane tu boli ďalšie dve vyživovacie povinnosti k dvom dcéram z iného vzťahu, než s A. B., jednou z nich je G. A., nar. XX.XX.XXXX, voči ktorej bolo naposledy odporcovi určené výživné rozsudkom Okresného súdu Brezno č.k. 8P/43/2011-62 z 08.09.2011, a to v rozsahu minimálneho výživného (v tom čase aktuálne 26,- Eur mesačne), o výživnom pre druhú dcéru B. A., nar. XX.XX.XXXX bolo naposledy rozhodnuté Okresným súdom Brezno zo dňa 29.07.2010 pod č.k. 8P/124/2010-54, taktiež v rozsahu minimálneho výživného (vtedy vo výške 25,38 Eur mesačne).

10. Ďalšie údaje k sociálnym, teda príjmovým aj majetkovým pomeroch odporcu sa zadovážiť nepodarilo, súd tak v zmysle citovaných právnych predpisov rozhodol o primeranom výživnom voči maloletému A. B. na základe dostupných údajov, ktoré bolo možné zistiť tak z doložených listín, ako aj z vyjadrení a výpovedí jednotlivých účastníkov pred súdom. „V čase narodenia maloletého A. mal odporca ďalšie dve vyživovacie povinnosti k vtedy maloletým dcéram B. a G. A., pričom v období od novembra 2012 pracoval v F. s približným príjmom 1 300,- Eur v čistom. Maloletý A. po narodení žil so svojou matkou v ČR, kde v

tom čase poberala sociálne dávky resp. prídavky na deti, neskôr sa zamestnala s minimálnym príjmom a za seba či maloletého A. uhrádzala bežné výdavky, ako je to uvedené vyššie, ich príjmové pomery boli na nízkej úrovni. Odporca bol v F. zamestnaný až do októbra 2016, od novembra 2012 do októbra 2016 mu preto súd určil primeranú sumu výživného vo výške 50,- Eur mesačne, ktorá zohľadňovala jeho príjmové pomery, primerané výdavky v F. kde prácu vykonával, ako aj odôvodnené potreby maloletého A. a jeho pravidelné výdavky na živobytie. U odporcu zohľadnil súd aj ďalšie dve vyživovacie povinnosti k maloletým deťom, ako je to uvedené vyššie. V ďalšom období od novembra 2016 až do júla 2017 odporca buď strávil vo väzbe v rámci trestného stíhania, príp. výkonu trestu odňatia slobody, po prepustení v júli 2017 sa však hneď nasledujúci mesiac od augusta zamestnal znovu v zahraničí, kde v F. dosahoval zárobok približne 1 300,- Eur mesačne v čistom. Toto trvalo do konca roka 2018, za toto obdobie teda súd znovu zohľadňujúc aj trvajúce vyživovacie povinnosti k maloletej G. a k maloletej B. A. určil primeranú sumu výživného na maloletého A. vo výške 50,- Eur mesačne. Medzi uvedenými obdobiami, teda v čase, keď odporca nemal prácu, príp. bol zaradený do pracovnej činnosti pri výkone trestu odňatia slobody, súd určil výšku výživného v rozsahu minimálnej zákonnej sumy, čo za mesiace november a december 2016, resp. január až jún 2017 predstavovalo sumu 27,13 Eur mesačne v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 186/2013 Z.z., toto sa od júla 2017 zvýšilo na sumu 27,32 Eur mesačne a teda za júl 2017 bola určená výška výživného v tomto rozsahu. Po ukončení pracovnej činnosti v F. bolo výživné za rovnakých okolností určené znovu ako minimálne výživné, ktoré v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 173/2017 Z.z. predstavovalo sumu 27,32 Eur mesačne a v tejto výške bolo takto určené až do júna 2020. V tomto období sa na strane maloletého A. B. zmenili jeho sociálne pomery takým spôsobom, že od 02.06.2020 sa s navrhovateľkou ako svojou matkou nachádzal v F., kde sa zvýšili podstatným spôsobom náklady na živobytie, avšak zvýšila sa aj suma príjmov v rodine v dôsledku priznania sociálnej dávky od štátu v F. na 3 041,60 Eur mesačne. U odporcu sa jeho príjmové a sociálne pomery podstatným spôsobom nezmenili, a to až do rozhodnutia súdu v tejto veci, keď bol buď nezamestnaný, príp. si privyrábal s minimálnym príjmom, vykonával trest odňatia slobody či bol vo väzbe. Z toho dôvodu súd určil výživné za obdobia nasledujúce po jeho zamestnaní v F. len v rozsahu minimálneho výživného, od júla 2020 toto predstavovalo sumu 29,42 Eur mesačne v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 174/2020 Z.z., a to až do júna 2022, pričom od júla 2022 sa toto znovu zvýšilo na sumu 32,11 Eur v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 227/2022 Z.z., k ďalšiemu zvýšeniu došlo od 01.07.2023 na sumu 36,11 Eur, opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 220/2023 Z.z., od 01.07.2024 na sumu 37,73 Eur, v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 149/2024 Z.z. a napokon od 01.07.2025 sa minimálne výživné zvýšilo na 38,92 Eur, v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 168/2025 Z.z.“

11. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „od 31.10.2012 až do dňa rozhodnutia súdu dňa 04.07.2025 došlo v dôsledku neplnenia si vyživovacej povinnosti zo strany odporcu voči maloletému A. B. k vzniku zameškaného výživného, ktoré bolo na základe určených súm vyčíslené na 5 965,21 Eur. Súd v prvom rade prepočítal pri určenej sume mesačného výživného 50,- Eur jeho pomernú časť za jeden deň mesiaca október 2012 z 31 dní uvedeného mesiaca, výsledná suma za október 2012 je teda 1,61 Eur. Následne za dva mesiace roka 2012, a to november a december pri určenej sume mesačného výživného 50,- Eur došlo k omeškaniu výživného v sume 100,- Eur, za rok 2013 ide o vznik zameškaného výživného za celý tento rok, teda 12 x 50,- Eur, celkovo 600,- Eur, za roky 2014 a 2015 takisto po 600,- Eur za každý tento rok a následne za rok 2016 od januára do októbra, keď bolo výživné určené v sume 50,- Eur mesačne, ide o zameškané výživné za 10 mesiacov, celkovo 500,- Eur. Po určení výživného v minimálnej zákonnej sume za mesiace november a december 2016 ide o zameškané výživné v sume 54,26 Eur, za mesiace január až jún roka 2017 ide o zameškané výživné 6 x po 27,13 Eur, teda celkovo 162,78 Eur, následne za júl 2017 ide znovu o minimálnu sumu výživného 27,32 Eur. V období od augusta 2017 do decembra 2018, keď bola suma výživného určená znovu vo výške 50,- Eur mesačne, vzniklo zameškané výživné v roku 2017 za týchto 5 mesiacov v celkovej sume 250,- Eur a v roku 2018 za 12 mesiacov v celkovej sume 600,- Eur. V ďalšom období od januára 2019 až do júna 2020, keď bola výživné určené v minimálnej zákonnej výške 27,32 Eur mesačne, za týchto 18 mesiacov zameškané výživné predstavuje sumu 491,76 Eur. Od júla 2020 do júna 2022 zameškané výživné vzniklo znovu v minimálnej sume zákonného výživného 24 x 29,42 Eur, teda celkovo 706,08 Eur. Za obdobie od júla 2022 do júna 2023 zameškané výživné vzniklo ako násobok 12 mesiacov a minimálnej sumy výživného 32,11 Eur, teda celkovo 385,32 Eur. Za obdobie júla 2023 až júna 2024 znovu zameškaná suma výživného predstavuje 12 x 36,11 Eur, teda celkovo 433,32 Eur. Za obdobie od júla 2024 do júna 2025 je zameškaná suma výživného 12 x 37,73 Eur, teda celkovo 452,76 Eur. Po sčítaní

uvedených súm teda výsledné zameškané výživné predstavuje 5 965,21 Eur. Súd povolil odporcovi (s ohľadom na jeho sociálne pomery a výšku celkového dlhu) splácanie tejto sumy po 100,- Eur mesačne, a to spolu s bežným výživným. Možno dodať, že v čase rozhodovania súdu (04.07.2025) ešte nebola splatná suma júlového výživného, keďže splatnosť jednotlivých mesačných súm bola stanovená na 15. deň v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky. Povinnosť platiť výživné vopred znamená, že splatnosť jednotlivých mesačných platieb nastáva pred uplynutím daného kalendárneho mesiaca, a to v deň, ktorý je s ohľadom na okolnosti určený súdom, v tomto prípade v polovici mesiaca.“

12. O trovách konania okresný súd rozhodoval podľa § 53 CMP, v zmysle ktorého v konaní vo veciach určenia rodičovstva a v konaniach vo veciach notárskych úschov môže súd priznať náhradu trov konania účastníkom, ktorí mali vo veci úspech, proti účastníkom, ktorí úspech nemali, ak to možno spravodlivo požadovať. V tomto prípade navrhovateľka bola so svojím návrhom úspešná, odporca neúspešný. Súd tiež prihliadol na problematickú komunikáciu s odporcom v prípade doručovania súdnych zásielok, ako aj v rámci realizácie znaleckého dokazovania. Prístup odporcu počas celého konania bol vo vzťahu k určaniu otcovstva negatívny a len pre prípad, že sa aj jeho otcovstvo preukáže, bol ochotný zaviazat' sa k úhrade výživného, avšak aj po vykonaní znaleckého dokazovania a po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nebolo znovu možné odporcu zastihnúť a doručovať mu riadne súdne zásielky. Z týchto dôvodov súd navrhovateľke náhradu trov konania priznal v plnom rozsahu.

13. V konaní taktiež vznikli trovy štátu, keď z rozpočtových prostriedkov boli hrazené náklady znaleckého dokazovania, ako je to uvedené vyššie, pričom tieto vznikli zavineným konaním odporcu, ktorý napriek vyššie uvedeným okolnostiam odmietol uznať svoje otcovstvo k maloletému A. B. a v záujme ochrany práv maloletého dieťaťa bolo nevyhnutné vykonať takéto znalecké dokazovanie, pričom od navrhovateľky či maloletého nebolo možné požadovať zloženie preddavku na trovy dôkazu, s ohľadom na ich sociálnu situáciu. Preto súd priznal voči odporcovi nárok na náhradu trov konania aj štátu v celom rozsahu, a to ako procesne zavinené v zmysle § 54 CMP.

14. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie navrhovateľka z dôvodu, že chcela poopraviť, čo sa nezakladá na pravde, že nepreukázala, že má uzavretú nájomnú zmluvu zo 7.1.2019 s osobou označenou ako V. DUNA, lebo ona prišla do F. v roku 2020. V roku 2019 bývala v ČR. To, že platí za dom platí 209,42 eur sa nezakladá na pravde ona za dom platí 540,29 eur, 209,42 je poisťné pre ňu – syna. Podľa odvolateľky okresný súd „odflákol“ vec, „Lebo som cigánka“. Návrh som podala v roku 2018, nemôže za to že 7 rokov ho nemohli nájsť. „Stojím si za to aby A. vyplatil synovi celú čiastku zameškané „v sume 5965,21 číslo účtu: N. tel. číslo: +XXXXXXXXXXXX, napísala to, aby A. sa nevyhovárať, že to nemá kde poslať. Ilustrovali ste koľko ma ešte platení tam ale vystačil by mu 1300 eur na všetko aj na úhradu poistenia. Tu píšete že keď to bude jeho syn čo sa aj potvrdilo, že bude pravidelne platiť na syna. Tak očakávame aj celú čiastku zameškané a nie splácať. Ešte ani mesačné nezaplatil ani tam nepíšete kedy to ma poslať. môžete mi to napísať alebo až po tomto odvolanie to bude právoplatné.“

15. Ďalej v odvolaní matka uviedla, že nesúhlasí so splátkami po 100 eur mesačne, žiadala, aby bolo zameškané výživné vyplatené v celej sume 5.965,21 Eur. A. zarábal 1300 eur v F. a čo z toho platil, ale to že on si do F. „doniesol cigánku a hľadal podnájom v najväčšom meste F. kde býva kráľ O. P. E. F.. Myslite si, že by to platil cigánku, šatil, stravoval a platil jej 2 poistenia z 1300 eur ako to uviedol ma len cigánky biela by ani kolo o neho neoprela. Len z jeho výpovede ste určili nič nemusel dokladovať ani výpis z účtu z banky K. ktorú ma a dôvod: Že on je bieli a ja a syn cigáni nič nebolo zistené ohľadom zárobku v F. Všetko, čo vypovedal sa nezakladá na pravde. A. uviedol že na Vianoce 2012 prišiel na SK a že som sa odsťahovala. Vy tu ilustrujete A. ako najväčšieho chudáka a mňa ako keby som mala milióny. Ale neviete alebo nechcete vedieť že tu je drahšie ako u nás a A. by sa chcel starať o cigánku ale o vlastného syna nie. Ale ja robím všetko aby sa A. mal dobre prišla som sem lebo tu nevedia čo je to cigán a rasizmus. Preto som sa aj odvolala a chcem aby A. zaplatil zameškané v celej sume.“

16. Navrhovateľka doplnila odvolanie v podaní na čl. 314 spisu a uviedla, že sa odvoláva proti rozsudku, ktorým okresný súd rozhodol o zameškanom výživnom na syna A. B. nar. XX.XX.XXXX od 31.10.2012 – 4.7.2025 vo výške 5.965,21 Eur. Odporcovi bolo povolené splácať po 100 Eur mesačne spolu s bežným výživným. Podala odvolanie proti rozsudku výroku IV., ktorý sčasti považuje za nesprávny postup. Odporca mal dostať rokov a času, aby jej vyplatil zameškané výživné v sume 5.965,21 Eur, a nie po 100 Eur mesačne. Odporca XX rokov zapieral, že je otcom A., nezaujímal sa o syna. Dokonca zaprel

otcovstvo, až kým sa neuznalo, že je biologickým otcom A., preto sa odvoláva, aby jej odporca vyplatil celú čiastku 5.965,21 Eur za zameškané výživné, a nie po 100 Eur mesačne.

17. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – účastníčkou – matkou (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie matky nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v napadnutých výrokoch (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

18. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správny skutkový záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolania matky a pretože odvolací súd zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, a preto sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty odvolateľky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať jej za pravdu. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

19. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

20. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že matka v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v § 366 CSP. Ak aj matka (mimo iného) v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd ale konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

21. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania podaného matkou maloletého A. krajský súd rešpektujúc úpravu § 107 CMP, § 110 CMP, preskúmal ako odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celosti. Matka v odvolaní osobitné námietky vo vzťahu k výroku I., II. a ani III. napadnutého rozsudku okresného súdu neuviedla a odvolací súd nezistil dôvody na odklon od nich. Bez vplyvu na tieto závery zostala argumentácia matky v odvolaní o úhrade za byt 540,29 Eur a za poisťné 209,42 Eur (odvolanie č.l. 296 spisu), keďže túto vyhodnotil odvolací súd, ako nepresnosť, ktorá nemala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu pokiaľ išlo o samotné určenie výšky výživného a ani na konečnú sumu zameškaného výživného vzhľadom na dôvody stanoveného výživného okresným súdom v ods. 16., 17., 18., 19., 20. napadnutého rozsudku.

22. Podľa obsahu odvolania matky je nepochybné, že matka namietala, že v postupe okresného súdu nebola dodržaná zásada rovnosti účastníkov. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť

podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavno-právnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu, majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Táto zásada, vyjadrujúca „právo na spravodlivý proces“, nutnosť rovnakých „pravidiel hry“ alebo tiež „princíp rovnosti“, sa premieta predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. Rovnosť účastníkov v súdnom konaní, ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bola podľa odvolacieho súdu nepochybne dodržaná. Princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis – á - vis proti jej protistrane (pozri napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I). Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri Nideröst-Huber, citované vyššie, ods. 24; a Milatová, citované vyššie, ods. 59) (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2012, sp.zn. 5 Cdo 16/2012).

23. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľky o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. Odvolací súd uvádza, že takéto vady konania, napriek námietkam odvolateľky nezistil.

24. Vzhľadom na odvoláciu námietku matky do výroku IV. napadnutého rozsudku okresného súdu odvolací súd pripomína, že v zmysle § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku, súd však môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. V zmysle § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Okresný súd určil dlhšiu lehotu s poukazom na odôvodnenie v napadnutom rozsudku v ods. 20., ktoré odôvodnenie však nenašlo premietnutie v odvolaní navrhovateľky.

25. Odvolací súd akcentuje, že § 232 ods. 3 CSP upravuje všeobecnú lehotu na plnenie tri dni, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku, ktorá platí aj v tých prípadoch, keď ide o výrok na plnenie a súd vo výroku rozsudku neurčil lehotu na plnenie. Citované ustanovenie bližšie stanovuje podmienky vykonateľnosti rozhodnutia, a tým zaručuje jeho vymáhateľnosť štátnou mocou aj proti vôli tých, ktorým sa v ňom ukladá nejaká povinnosť. Pomer právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku je pre prevažnú časť prípadov plnení vyriešená tak, že vykonateľnosť nastáva v trojdennnej lehote na plnenie počítanej odo dňa, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť, len u rozsudkov predbežne vykonateľných začína lehota na plnenie plynúť už od doručenia v zmysle § 44 CMP (podľa ktorého rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením). Určenie dlhšej, než trojdennnej lehote na plnenie (tiež povolenie splátok podľa ust. § 232 ods. 4 CSP), patrí medzi procesné úkony súdu, ktoré zákon zveruje do jeho voľnej úvahy, prostredníctvom čoho je súdu tak umožnené, aby sám a nezávisle od návrhu účastníkov uvážil, či je povolenie predmetnej výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, ktorému sa povinnosť plnenia ukladá, v prejednávanej veci otec, na výšku prisúdenej čiastky alebo na iné okolnosti prípadu, v zmysle ktorých

všeobecných postulátov okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu vo vyvolanom odvolacom konaní i postupoval.

26. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že § 232 ods. 4 CSP teda umožňuje súdu rozhodnúť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorá veta pokrýva všetky tie prípady, keď je plnenie už splatné, avšak vo výnimočných prípadoch môže súd rozhodnúť, že sa bude plniť v splátkach. Odôvodnenosť týchto prípadov sa bude posudzovať podobne ako pri odseku 3 cit. zák. ustanovenia. Vzhľadom na charakter plnenia, prvoradý zreteľ pri úvahách a možnom plnení zameškaného výživného v splátkach, je okrem pomerov na strane rodiča, v tomto prípade otca, posúdiť, či by mohlo byť reálne ohrozené zabezpečenie štandardných základných potrieb dieťaťa, čo v prejednávanej veci mal. A. B. neplatí. Ide však o postup v prípade výživného výnimočný, predpokladajúci nepriaznivý sociálny aspekt na strane povinného rodiča. Keďže v posudzovanej veci, jednak súd prvej inštancie okolnosti veci s ohľadom na tieto aspekty dostatočujúco vyhodnotil, s dôrazom nato, že doterajšie skutkové zistenia dávajú dostatočný podklad pre to, aby sa odvolací súd mohol stotožniť s okresným súdom i s dôvodmi rozhodnutia v tejto časti s odkazom na dostatočné odôvodnenie v ods. 19., 20., 21. napadnutého rozsudku okresného súdu, na ktoré sa v tejto odkazuje cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, z ktorých dôvodov nemohol potom akceptovať odvolací návrh matky na úhradu zameškaného výživného otcom jednorazovo v celej dlžnej sume.

27. Odvolací súd vo vzťahu k svojmu rozhodnutiu uvádza, že z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie vo veci, odvolací súd, nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

30. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa odvolacieho súdu nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov detí ako osobitne zákonom chránených subjektov, vytknúť.

31. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

32. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania. Východiskom posúdenia náhrady trov vyvolaného odvolacieho konania však bola kvalitatívne iná skutočnosť ako v prvoinštančnom konaní, takže v odvolacom konaní už bol daný priestor len pre záver, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. S poukazom na tieto uvedené teoretické východiská odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 52 CMP,

tak že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže vo vyvolanom konaní už nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP.

34. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.